

६

गरिमामय परमेश्वरको कबुल (प्रतिज्ञाको महत्त्व)

यस अध्यायको निम्ति पढनुहोस्: गलाती ३:१५-२०, उत्पत्ति ९:११-१७, मत्ती ५:१७-२०, प्रस्थान १६:२२-२६, उत्पत्ति १५:१-६।

स्मरण गर्नुपर्ने पद: “परमेश्वरले हामीलाई उपलब्ध गराउनुभएको महान् बरदान व्यवस्था पालनमा भर पर्दैन। यदि व्यवस्था पालनमा भर पर्छ भने परमेश्वरको कबुल वा प्रतिज्ञाको कुनै अर्थ हुँदैन। तर परमेश्वरले कबुल गरेरै अब्राहमलाई त्यो बरदान सित्तैमा दिनुभएको थियो।” (गलाती ३:१८, रूपान्तरित)।

एक राजनैतिक नेतालाई एक जना व्यक्तिले यो जिज्ञासा राखे, “के तपाईंले चुनावको दौरानमा गर्नुभएको सबै कबुल वा प्रतिज्ञाहरूलाई पूरा गर्नुभएको छ?” त्यस नेताले जवाफ दिए, “छु.....कमसेकम ती सबै प्रतिज्ञाहरू जुन मैले पूरा गर्न योजना गरेको थिएँ।”

आफूले गरेको कबुललाई कुनै न कुनै समयमा कसले चुकेको छैन होला? आफूले गरेको वा आफूलाई गराइएको प्रतिज्ञा कसले तोडेनन् होला र?

प्रायजसो हामीले प्रतिज्ञा गछौं वा आफ्नो वचन अरूलाई दिन्छौं। त्यो वचनलाई पालन गर्न मनशाय त हुन्छ नी। तर कतिपटक, त्यसलाई पूरा गर्न आवश्यक ठानिन्दैन। हामीलाई थाहा छ कि कतिपय अरूले गरेको कबुल वा वचनवद्धता केवल सापती आश्वासन वा झुठा हुन्।

तर भाग्यवस हाम्रो निम्ति परमेश्वरले गर्नुभएको प्रतिज्ञा वा कबुल मानिसका कबुलहरू भन्दा भिन्न छन्। परमेश्वरको वचन अटल छ। त्यो कहिलै पनि परिवर्तन हुँदैन। उहाँले भन्नुभयो, “मैले जे भनँ त्यो पूरा गर्नेछु। मैले जुन योजना बनाएँ त्यो पूरा गरिछाड्नेछु।” (यशैया ४६:११ रूपान्तरित)।

परमेश्वरले अब्राहमलाई गर्नुभएको कबुल र त्यसको ४३० वर्ष पछि दिइएको व्यवस्थासँग के सम्बन्ध छ भनेर पावलले गरेको ध्यानआकर्षण यस अध्यायमा हेर्नेछौं। परमेश्वरको कबुल र व्यवस्था पालनको बिचमा कस्तो सम्बन्ध छ भनेर हामीले कसरी जान्नु? सुसमाचार सुनाउने सिलसिलामा त्यसको अर्थ के हो?

१. व्यवस्था र विश्वास अर्थात् आस्था (गलाती ३:१५-१८)

मानौं पावलका विरोधीहरूले अब्राहम विश्वासद्वारा जीइएका थिए भनेर स्विकार गरे रे? अब्राहमसँग कुराकानी गरेको चारसय वर्ष पछि परमेश्वरले इस्रायलहरूलाई किन व्यवस्था दिनुभयो भनेर तिनीहरू छक्क पर्नेछन् भनेर पावललाई थाहा थियो। अनुग्रहको स्थानमा व्यवस्थाले ओगट्यो भनेर के तिनीहरूले दावी गर्न सक्थ्ये होलान्?

मानिसको मृत्युको समयमा व्यक्त गरिने इच्छा र परमेश्वरले अब्राहमसँग गरेको करारको बिचमा गलाती ३:१५-१८मा पावलले गरेको तुलनाको अर्थ के हो?

इच्छा र कबुल दुई भिन्नाभिन्नै कुरा हुन्। प्रतिज्ञा वा कबुल भनेको दुई जना वा वढी मानिसहरूको बिचमा गरिने सम्झौता हो। यसलाई प्रायजसो करार, कबुलियत वा सम्झौता पनिभनिन्छ। तर इच्छा भनेको एकल व्यक्तिले व्यक्त गरेको अभिव्यक्त हो। जब ग्रीक भाषामा पुरानो करारको अनुवाद गरिन्छ त्यसबेला ग्रीक शब्द सम्झौता वा कबुलियत (syntheke सिनथेक) शब्द परमेश्वर र अब्राहमको बिचमा भएको करारलाई प्रयोग गरिदैन। तर त्यसको सट्टामा इच्छापत्र (diatgheke डियाथिक) भन्ने शब्द प्रयोग गरिन्छ। किन त? हुनसक्छ, अनुवादकहरूले अब्राहमसँग परमेश्वरले गर्नुभएको करारलाई दुई जनाको बिचमा कबुलियत होइन भनेर बुझेका थिए। बरू, परमेश्वरको करार उहाँको इच्छामा बाहेक अरूमा आधारित भएको थिएन। जब परमेश्वरले अब्राहमसँग सुरूमा करार बाँध्नुभयो त्यसबेला त्यहाँ "यदि," "र" अथवा "तर" भन्ने कुराहरू गाँसिएको थिएन। परमेश्वरको वचन अब्राहमले बिनाशर्त स्विकार गर्नुपरेको थियो।

परमेश्वरले अब्राहमसँग गरिएको करारलाई विशेष गरि स्पष्ट रूपमा बुझाउन "इच्छापत्र" र "करार" भन्ने दुई अर्थ भएको शब्द

पावलले प्रयोग गरिएको पाइन्छ। मानिसको इच्छापत्रमा कोहि न कोहि हकदार तोकिएको हुन्छ। त्यसरी नै परमेश्वरले गर्नुभएको कबुलको हकदारहरूका नाम पनि तोकिएको थियो: तिनीहरू थिए अब्राहम र उनका भावी सन्तान (उत्पत्ति १२:१-५), गलाती ३:१६)। त्यस कबुलमा जायजेथा वा उत्तराधिकारी हुने हक पनि समावेश भएको थियो (उत्पत्ति १३:१५, उत्पत्ति १७:८, रोमी ४:१३, गलाती ३:२९)। परमेश्वरको कबुल कहिलै पनि नबदल्ने विषयचाहीं पावलको निम्ति अत्यन्त महत्त्वपूर्ण थियो। जब कानुनी प्रक्रिया पूरा हुन्छ तब मानिसको इच्छापत्र बदल्न सकिन्दैन। त्यसरी नै परमेश्वरले मोसाद्वारा दिनुभएको व्यवस्थाले अब्राहमसँग गरिएको करार बदलिन्दैन। परमेश्वरको करार नै उहाँको प्रतिज्ञा वा कबुल थियो (गलाती ३:१६)। अनि आफूले गर्नुभएको कबुल वा प्रतिज्ञा परमेश्वरले तोड्नु हुन्न (यशैया ४६:११, हिब्रू ६:१८)।

देहायका पदहरूमा करारको सट्टा प्रतिज्ञा राख्नुहोस्। ती पदहरूमा करारको स्वभावलाई कसरी देखाइएको छ। करार भनेको परमेश्वरको प्रतिज्ञा वा कबुल हो भन्ने अर्थ बुझेमा ती पदहरू कसरी स्पष्ट हुन जान्छन्? अनि करार भनेको के हो भनेर त्यसले कसरी बुझाउँछ? परमेश्वरको चरित्रको बारेमा त्यसले के सिकाउँछ र उहाँको भरोसामा रहिरहन हामी कसरी सिक्दछौं? ती पदहरू हुन्: उत्पत्ति ९:११-१७, उत्पत्ति १५:१८, उत्पत्ति १७:१-२१।

२. विश्वास तथा आस्था र व्यवस्था (विशेष गरेर दश आज्ञा) (रोमी ३:३१)

परमेश्वरसँगको सम्बन्धमा विश्वास तथा आस्थाको अपरिहार्यता अर्थात् नभैनहुने अदृष्य तत्वको रूपमा पावलले आफ्नो तर्क प्रस्तुत गरेको हामीले पाउँछौं। मुक्तिको लागि शारीरिक खतनाको आवश्यकता छैन भनेर पावलले बारम्बार भन्दछन्। न त कुनै व्यवस्थाका रितिथिति पालन गरेर नै मुक्ति पाउँछौं। यो किनभने “येशू खीष्टलाई विश्वास गर्दा नै हामी परमेश्वरको सामु धर्मी ठहरिन सक्दछौं, तर व्यवस्थाको पालन गरेर होइन” (गलाती २:१६)। त्यसकारण मूलभूत रूपमा भन्ने हो भने व्यवस्थालाई पालन गरेर धर्मकर्मद्वारा होइन तर येशूमाथिको आस्थाले

नै कुनै मानिस विश्वासी कहलाइन्छ (गलाती ३:७)। (व्यवस्था भन्दा दुई भागमा विभाजित परमेश्वरको नितिनिर्देशन हुन भनेर हामीले बुझ्नु पर्दछ। एउटा भाग त त्यो हो मन्दिरमा गरिने बलिपूजाआजा र यहूदी हुन शुद्ध विधि जसले येशूलाई औँल्याउँछ जसको अन्त उहाँको मृत्युपछि भयो। अनि अर्को भाग दश आज्ञा हो जुन बिपेश गरेर पत्थरमा कुँढिएको थियो। मानिसलाई नैतिक आचरणमा ढाल्ने त्यस व्यवस्थालाई नैतिक व्यवस्था पनि भनिन्छ। यहूदी इसाईहरूले बलिप्रथाको अन्त भएको त माने तर दश आज्ञालाई के गर्ने त भनेर पावलसँग विवाद गरेका थिए।) त्यसकारण, के दश आज्ञा व्यवस्थाको मूल्य छैन त,? के परमेश्वरले ती व्यवस्थालाई निलम्बन गर्नुभयो त?

हो मुक्ति भनेको विश्वास वा आस्थाबाट प्राप्त हुने हो व्यवस्था वा आज्ञालाई पालन गरेर होइन। अब के विश्वासले परमेश्वरको त्यस नैतिक व्यवस्थालाई हटाउँदछ त? देहायका पदहरूले स्पष्ट रूपमा प्रत्येक मानिसले अपनाउनु पर्ने परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाको बारेमा हामीलाई के भन्दछन्? हेर्नुहोस्: रोमी ३:३१, रोमी ७:७,१२, रोमी ८:३ र मत्ती ५:१७-२०।

गलातीमा छलफल गरिएको विश्वास र व्यवस्थाको बारेमा बुझ्न रोमी ३ अध्यायमा पावलले प्रस्तुत गरेको आफ्नो तर्कले बुझाउँदछ। आफूले गरेको टिप्पणीले गर्दा व्यवस्था बिनाको विश्वासलाई पावलले अघि सारेका छन् भनेर कुनै कुनैले सोचदछन् भनेर पावललाई थाहा थियो। त्यसकारण पावल आफैले यो प्रश्न सोध्दछन्: “के त्यस विश्वास वा आस्थाले व्यवस्थालाई फैंकिदिन्छ त?” (रोमी ३:३१ रूपान्तरित)। “फैंकिने” वा “रद्द” गर्ने भन्ने शब्द कटार्गियो (katargeo) बाट अनुवाद गरिएको हो। यहि शब्दलाई पावलले प्रायजसो प्रयोग गरेको हामी पाउँछौं। यसैलाई विभिन्न अनुवादमा उतार्न सकिन्छ। जस्तै “बेकारको” (रोमी ३:३ रूपान्तरित), “निलम्बन वा हटाउनु” (एफिसी २:१५), “नगण्य वा शुन्यतामा झार्नु” (रोमी ६:६ रूपान्तरित), र अझ “नाश गर्नु” (१ कोरन्थी ६:१३)। येशू क्रुसमा टाँगिदा परमेश्वरको दश आज्ञाको औचित्य समाप्त भयो वा हटाइयो भनेर आज पनि कतिपयले दावी गर्दछन्। तर पावलले कडा शब्दमा त्यस धारणाको प्रतिकार गर्दै भन्दछ “अहँ, कदापी होइन !” अझ एक कदम अगाडि गएर पावलले

भन्दछ, उसले प्रचार गरेको सुसमाचारले त परमेश्वरको त्यो व्यवस्था वा दश आज्ञालाई स्पष्ट रूपमा “स्थापित गर्दछ वा समर्थन गर्दछ।”

“पापलाई शुद्ध गर्न आफ्नो पुत्रलाई बलि चढ्न दिनुभएको परमेश्वरले आफ्नो व्यवस्थाको उच्च गरिमामय वा आदरलाई विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिने योजनाले प्रकट गर्दछन्। यदि विश्वासद्वारा मानिस धर्मी ठहरिए र परमेश्वरको त्यस आदर्शमय दश आज्ञाको व्यवस्थालाई निलम्बन गर्दछ भने पापीलाई उसको पापबाट छुटकारा दिन र परमेश्वरसँग पुनः शान्तिसम्बन्ध स्थापना गर्न क्षमाशील येशू ख्रीष्टको मृत्युको कुनै औचित्य हुँदैन। त्यसको आवश्यक वा अर्थ पनि हुँदैन।

“सत् विश्वास वा आस्थामा लागेको पापीले परमेश्वरको व्यवस्थालाई पालन गरेर उहाँको इच्छा अनुसार उहाँलाई पछ्याउन उत्सुक हुन्छ।... मुक्तिदातालाई भित्री हृदयदेखि प्रेम देखाउने आधार नै वास्तविक विश्वास हो। यसले नै परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्न अग्रसर गराउँदछ।”-एसडिए बाइबल कमेन्टरी, ठेली ६, पृ. ५१०बाट रूपान्तरित।

विश्वासले दश आज्ञा वा व्यवस्थालाई निलम्बन गर्छ भन्ने धारणा यदि पावलको हो भने विश्वासीहरूको स्थिति कस्तो हुने होला, सोच्नुहोस्। यसको अर्थ के अब व्यभिचार, चोर्ने, हत्या गर्ने आदि वैध वा निरपराधमा गनियो त? यदि तपाईंले परमेश्वरको शक्तिद्वारा उहाँको आज्ञालाई आत्मसात् गर्नुभयो भने कतिपय शोक, वेदना र कष्टबाट राहत पाउनुहुने कुरालाई सोच्नुहोस। परमेश्वरले दिनुभएको दश आज्ञाको कुनै पनि भागलाई नमान्दा तपाईं वा अरूले कुनै कष्ट भोग्नु परेको के तपाईंलाई थाहा छ?

३. दश आज्ञा वा व्यवस्थाको उद्देश्य (गलाती ३:१९-२९)

गलाती ३:१९-२०मा पावलले बारम्बार “व्यवस्था” भनेर नै तोकेर छलफल गरेको पाइन्छ। गलातीको यस भागमा जब पावलले व्यवस्था भनेर सम्बोधन गर्दछ त, उनले कुन व्यवस्थालाई औल्याइरेका छन्?

पद १९मा उल्लेखित "नआउञ्जेल" भन्ने शब्दले व्यवस्था अस्थाई भएको जनाउँछ भनेर कतिपय मानिसहरूले विश्वास गरेको पाइन्छ। यो पदले रितिथिति वा पवित्र मन्दिरमा गरिने आराधना विधिलाई औल्याउँछ भनेर ती मानिसहरूले दावी गर्दछन्। किनभने त्यस विधिको उद्देश्य क्रुसमा पूरा भएको थियो, अर्थात् त्यस विधिमा गरिने सम्पूर्ण कार्य जसले येशूलाई औल्याउँथ्यो त्यो क्रुसमा सम्पन्न भइसकेकोले ती विधिहरूको औचित्य समाप्त भइसकेको थियो। यो तर्क अत्यन्त सहि भएको पनि देखिन्छ। तर गलातीको पत्रमा पावलले त्यस तर्कलाई अघि सारेको देखिँदैन। हो, पापको ज्यादतीले मन्दिरमा पालन गर्ने धार्मिक रितिथिति र नैतिक व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञा सीनै पहाडमा परमेश्वरले थपिनुभएको थियो। त्यसमा दश आज्ञाचाहिँ पत्थरमा कुँधेर दिनुभएको थियो भने अरू विधिहरूचाहिँ परमेश्वरको निर्देशन बमोजिम मोसाले लेखेका थिए। तर जब हामी देहायका जिज्ञासाहरूलाई अघि सार्दछौँ तब मन्दिरमा कार्यान्वयन गरिने व्यवस्थालाई पावलले सम्बोधन नगरि उनको मनमा दश आज्ञा अर्थात् नैतिक व्यवस्थालाई सम्बोधन गरेका थिए भन्ने आभास हामी पाउँदछौँ: के पावलको भनाई अनुसार नैतिक व्यवस्था वा दश आज्ञा थपिएको थियो त? तर त्यस समय के थपिएको थियो? गलाती ३:१९सँग रोमी ५:१३,२० तुलना गर्नुहोस्।

सीनै पहाडमा दिइएको व्यवस्था अब्राहमसँग परमेश्वरले गर्नुभएको करारमा थपिएको थियो भनेर पावलले भन्न खोजेका होइनन्, किनभने यदि हो भने के अब्राहमसँग गरिएको प्रथम करारमा संशोधन गरि नयाँ विधि थपिएको हो त? यस पछिको अध्यायमा पढ्नुभयो भने सीनै पहाडमा दिइएको व्यवस्था धेरै अघिदेखिनै थियो भनेर तपाईंले पाउनुहुनेछ। बरू इस्रायललीहरूलाई सीनै पहाडमा दिइएको व्यवस्थाको उद्देश्य बिल्कुल फरक थियो भनेर पावलले आफ्नो तर्क प्रस्तुत गर्दछन्। मानिसहरूलाई परमेश्वरतिर फर्कन र उहाँले दिनुभएको अनुग्रहलाई उहाँमा विश्वासद्वारा आउने प्रत्येक व्यक्तिले पाउनु भन्ने उद्देश्यले व्यवस्था वा दश आज्ञा दिइएको थियो। दश आज्ञाले हाम्रो पापी स्वभावलाई प्रकट गर्दछ र हामीलाई परमेश्वरको अनुग्रहको आवश्यकतालाई औल्याउँदछ। मुक्तिलाई प्राप्त गर्न कुनै कार्यक्रम गर्न

त्यो व्यवस्था जसलाई विधिको शासनमा रहने नैतिक आज्ञा पनि भनिन्छ दिएको होइन। तर पापको कसरी बढिरहेकोछ भनेर देखाउन व्यवस्था दिएको थियो (रोमी ५:२० रूपान्तरित)। ("व्यवस्था आयो तब पापको वृद्धि भयो" भनेर अक्षरस रूपमा झट्ट हेर्दा व्यवस्था नआएको भए पाप पनि हुने थिएन भन्ने अपूर्ण धारणा मानिसको मनमा हुनसक्दछ)। तर हाम्रो जीवनमा बढिरहेको पापलाई स्पष्ट रूपमा देखाउने व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाको उद्देश्य हो। (रोमी ७:१३)।

परमेश्वरको पवित्र स्थानमा गरिने रितिथितिको व्यवस्थाले मसीह वा आउनेवाला अभिषेक व्यक्तित्वलाई औँल्याउँथ्यो। मुक्तिदाताको आवश्यकता र उहाँको पवित्रतामा त्यो केन्द्रित हुन्थ्यो। पाप हाम्रो प्राकृतिक स्वभावको भाग होइन भनेर नैतिक व्यवस्था वा दश आज्ञाले देखाउँदछ। पापले परमेश्वरको व्यवस्थालाई (दश आज्ञा) तोड्दछ (रोमी ३:२०, रोमी ५:१३,२०, रोमी ७:७,६,१३)। त्यसैकारण स्पष्ट रूपमा पावलले भन्दछन्: "यदि त्यहाँ व्यवस्था वा नितिनीयम अर्थात् विधिको शासननै छैन भने, त्यसलाई तोड्ने कुरै हुँदैन" (रोमी ४:१५ रूपान्तरित)।

"परमेश्वरको आज्ञा वा दश आज्ञा ठूलो पार्ने सिसा (आई ग्लास) जस्तो काम गर्दछ। त्यो ठूलो पार्ने सिसाले वस्तुमा भएको दागलाई झन फोहर पार्ने गरेर थपि दिन्दैन। बरू यस सिसाले फोहरलाई झन स्पष्ट रूपमा फोहर देखाउँदछ, जुन कि नाङ्गो आँखाले हामीले हेर्न सक्दैनौं।"-विलियम हेन्ड्रिक्सन्, न्यु टेस्टामेन्ट कमेन्टरी, एक्सपोजिशन अन गलेशियनस् (ग्राण्ड रापिड, मिशिगन: बेकर बुक हाउस, १९६८), पृ. १४१बाट रूपान्तरित।

४. परमेश्वरको व्यवस्था, विशेष गरी दश आज्ञाको लामो इतिहास (उत्पत्ति ९:५,६)

सीनै पहाडमा व्यवस्था थपियो भन्ने पावलको धारणा छ । यसको अर्थ के त्यो भन्दा अघि व्यवस्था थिएन त? यदि थियो भने सीनैमा दिएको व्यवस्था र अगाडि भएको व्यवस्थामा कुनै भिन्नता छ त? हेर्नुहोस्: उत्पत्ति ९:५,६, उत्पत्ति १८:१९, उत्पत्ति २६:५, उत्पत्ति ३९:७-१० र प्रस्थान १६:२२-२६।

बादललाई घन्काएर, बिजुली चम्काएर र मृत्युको सजाँय सुनाएर (प्रस्थान १९:१०-२३) परमेश्वरले अब्राहमलाई आफ्नो व्यवस्था दिनुपरेको थिएन। तर इस्रायलीहरूलाई चाहिँ परमेश्वरले त्यस प्रक्रियाद्वारा व्यवस्था किन दिनुभयो त? किनभने सयौँ वर्षसम्म दासत्व जीवन बिताएका इस्रायलीहरूले परमेश्वरको महानता र उहाँको सिद्ध चरित्रलाई बिसेंका थिए। त्यसको फलस्वरूप इस्रायलीहरूले आफू कति पापी छौँ भनेर महशूस गर्नु आवश्यक थियो। अनि तिनीहरूले परमेश्वरको व्यवस्था कतिको पवित्र छन् भनेर बुझ्नु आवश्यक थियो। जुन अवस्थामा सीनैमा व्यवस्था दिइयो, त्यसले नै त्यस कुरालाई स्पष्ट रूपमा देखाउँदछ।

गलाती ३:१६-१९मा पावलले प्रतिज्ञा गरिएको बिउ वा सन्तान नआउञ्जेल व्यवस्था थपिएको थियो भन्नुको अर्थ के हो त?

सीनै पहाडमा दिएको व्यवस्था अस्थाई वा संक्रमणकालिन हो भनेर धेरैले ती पदहरूलाई औँल्याएर बुझेको पाइन्छ। अब्रहाम आएको ४३०वर्ष पछि यो व्यवस्था दिइएको हो, र जब येशू ख्रीष्ट आउनुभयो तब त्यसको औचित्य समाप्त भयो भनेर तिनीहरूले भन्छन्। तर पावलले रोमीमा उल्लेख गरेको व्यवस्था र बाइबलका अरू पदहरूमा औँल्याएका व्यवस्थासँग त्यो तर्क बाँझेको पाइन्छ। उदाहरणमा हेर्नुहोस्, मत्ती ५:१७-१९।

जबसम्म भन्दा सिमित समयसम्मको लागि हो भनेर निर्णय गरेर यो पद पाठकहरूले पढ्दा प्रायजसो गलत सावित भएको हुन्छ। त्यसकारण यो पद पढ्दा गहिरिएर सोच्नुपर्दछ। परमेश्वरको भय मान्ने मानिसको बारेमा वाख्या गर्दा भजनको लेखकले भजन ११२:८मा भन्दछन्, “उसको मन स्थीर छ। जबसम्म उसका बैरीहरू विजय भएको हेर्दैन तबसम्म उनी डराउने छैन।” (रूपान्तरित)। यसको अर्थ के त, जो मानिस भय मान्छ त्यो मानिस डराउँदा सफलता हासिल गरेको हुन्छ र? प्रकाश २:२५मा येशूले भन्नुहुन्छ, “तिमीसँग जे छ त्यसलाई म नआउँजेल पक्कर राख।” (रूपान्तरित)। यो विश्वास वा आस्थाको सन्दर्भमा भनिएको हो। के यसको अर्थ जब येशू आउनुहुन्छ तब उहाँमा निष्ठावान वा आस्थावान हुनु आवश्यक छैन त?

दुई हजार वर्ष अघि खीष्ट आउनुभएपछि व्यवस्थाको औचित्य समाप्त भएको थिएन। जबसम्म व्यवस्था कायम हुन्छ तबसम्म यसले पापलाई औल्याइरहन्छ। खीष्ट आउनुभन्दा अघि मानव इतिहासले फड्को मारेको थियो भनेर पावलले भन्दछ। व्यवस्थाले गर्न नसकेको कार्य खीष्टले गर्न सक्नुभयो। पापको सत्य उपचार केवल खीष्टले मात्र गर्नुहुन्छ। कसरी त? उहाँको शरणमा आउने पापीहरूलाई उहाँले निर्दोष ठहराउनुहुन्छ र उहाँको पवित्र आत्माले उनीहरूभित्र काम गरेर उहाँको व्यवस्थाले पूर्णता पाउँदछ।

यदि परमेश्वरले यो काम मेरो निम्ति गरिदिनुभयो भने उहाँलाई मैले कहिलै पनि शङ्का गर्नेछैन वा उहाँलाई प्रश्न गर्नेछैन भनेर तपाईंले कहिल्यै सोच्नुभएको छ? सीनैको पहाडमा के भयो, सो सोच्नुहोस् ! इस्रायलीहरूले परमेश्वरको शक्तिको प्रभावशाली उदाहरण देखेका थिए, तैपनि तिनीहरूले के गर्न छोडेनन्? सत्य विश्वास वा आस्था भनेको के हो, यसलाई कसरी हासिल गर्ने र संचिता गर्ने भनेर इस्रायलीहरूको इतिहासमा घटेको घटनाले बताउँदछ?

५. गरिमामय प्रतिज्ञा (प्रेरित ७:३८)

व्यवस्थाले अनुग्रहको करारलाई हल्लाएको छैन भन्ने धारणाको निरन्तरता गलाती ३:१९,२०मा पावलले दिन्छन्। यो अत्यन्त महत्त्वपूर्ण चासोको विषय हो, किनभने यदि पावलका विरोधीहरू ठिक थिए भने व्यवस्थाले अनुग्रहलाई निकम्मा बनाउँथ्यो। यदि परमेश्वरको अनुग्रह बिना व्यवस्थाको सम्पूर्ण कुरालाई पालन गरेर मुक्ति पाइन्छ भने हामी पापीहरूको अवस्था कस्तो हुनेथियो होला? अन्तमा हामी निराशकै बादलमा घुमिरहनेथियौं होला।

व्यवस्थाको बारेमा पावलले गलाती ३:१९,२०मा गरेको टिप्पणी बुझ्न त्यति सजिलो त छैन। तर त्यसको मूल सार स्पष्ट छ: प्रतिज्ञाको दोश्रो दर्जामा व्यवस्था आउँदछ, किनभने स्वर्गदूतहरू र मोसाद्वारा व्यवस्था दिइएको थियो। तर स्वर्गदूतहरूले व्यवस्था दिए भन्ने कुरो प्रस्थानमा उल्लेख गरिएको छैन। तर बाइबलको अरू पदहरूमाचाहिँ दिइएको छ (व्यवस्था ३३:२, प्रेरित ७:३८,५३, हिब्रू २:२)। खीष्टको बारे कुरा गर्दा उहाँ मध्यस्थकर्ता वा सहजकर्ता

हुनुहुन्छ भनेर १ तिमोथी २:५मा पावल भन्दछन्। तर जब यो शब्द येशूलाई प्रयोग गरिएको थियो पावलको मनमा व्यवस्था ५:५ थियो भनेर प्रवलरूपमा उनको टिप्पणीले जनाउँछ, जसमा मोसाले भनेका थिए, “तिमीहरू र परमेश्वरको बिचमा म उभै। परमेश्वरले दिनुभएको सन्देश मैले तिमीहरूलाई सुनाईदिएँ (रूपान्तरित)।

अनगिन्ती स्वर्गादूतहरू र महिमाले भरिपूर्णसाथ सीनै पहाडमा व्यवस्था दिइएको थियो। व्यवस्था दिइने प्रक्रियामा मोसाले पनि उल्लेखनिय भूमिका खेलेका थिए। तर व्यवस्था अप्रत्यक्षरूपमा दिइएको थियो। तर जब परमेश्वरले बाचा बाँध्नुभयो वा प्रतिज्ञा दिनुभयो, त्यो त भिन्नै तरिकाले दिइएको थियो। उहाँको प्रतिज्ञा अब्राहमलाई सिधै दिइएको थियो, र त्यो सबै विश्वासीहरूले पनि उपभोग गर्न सक्दछ। यसको लागि मध्यस्थकर्ताको आवश्यकता थिएन। अन्तमा भन्दा व्यवस्था गरिमामय छ। तर विश्वासद्वारा मुक्ति पाउँछ भन्ने प्रतिज्ञाको विकल्प व्यवस्था होइन। तर व्यवस्थालाई पालन गर्दा परमेश्वरको प्रतिज्ञा कतिको गजब छ भनेर हामीलाई बुझाउन सघाउँछ।

सिधै सम्पर्कबाट अब्राहमले गरेको अनुभव कस्तो थियो, सो को बारेमा विवेचना गर्नुहोस्। यस्तो खालको सम्बन्ध हाम्रो निम्ति कतिको सहयोगी हुनसक्दछ? देहायका पदहरू अध्ययन गर्नुहोस्: उत्पत्ति १५:१-६, उत्पत्ति १८:१-३३ र उत्पत्ति २२:१-१८।

बाइबलमा यस्तै खालको केहि अनुभवहरूको बारेमा सोच्नुहोस्, जस्तै अदनको बँगैचामा परमेश्वरले आदम र हवालाई गर्नुभएको बार्तालाव (उत्पत्ति ३), याकूबले देखेको सिँढी (उत्पत्ति २८), र डमस्कसको बाटोमा पावलको येशूसँग जम्काभेट भएको अनुभव (प्रेरित ९)। हुनसक्छ त्यस्तो नाटकिय ढँगमा तपाईंको सम्पर्क परमेश्वरमा भएको थिएन होला। तर कुनै न कुनै तरिकाले परमेश्वरको उपस्थिति तपाईंको जीवनमा भएको अनुभव गर्नुभएको छ? अब्राहमले जुन तरिकासँग परमेश्वरसँग घनिष्ठ सम्बन्ध गाँसिएका थिए, त्यस तरिकाबाट बँचित हुन तगारो भएर खडा भएको तपाईंको व्यक्तिगत जीवनमा केहि छ? यदि त्यस्तो महशूस गर्नुभएको छ त्यसलाई परिवर्तन गर्न कुन कदम तपाईंले चाल्न सक्नुहुन्छ?

उपसंहारः

थप जानकारी: “कठोर दासत्वको जीवन यापन गरिरहनुपर्दा इस्रायलीहरूले परमेश्वरको बारेमा आत्मज्ञान र अब्रहामसँग गरिएको वाचा करिब करिब भूलीसकेका थिए। तिनीहरूलाई मीश्रदेशबाट स्वतन्त्रता दिनुभएर परमेश्वरले आफ्नो महिमा र शक्ति देखाउनुभएको थियो, ताकि तिनीहरूले उहाँमाथि भरोसा राखुन् र उहाँलाई प्रेम गर्न प्रोत्साहित हौंउन्। लाल समुद्रको छेउमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई ल्याउनुभयो, जहाँ मीश्रीहरूको खेदोबाट बचन असम्भव थियो। इस्रायलीहरूको निरहता र तिनीहरूले परमेश्वरको सहायताको आवश्यकतालाई जानुन् भनेर परमेश्वरले चाहनुभएको थियो। अनि अचम्म तरिकाले उहाँले तिनीहरूलाई बचाउनुभयो। त्यसले गर्दा मानिसहरूको हृदय उहाँप्रतिको प्रेम, कृतज्ञता र सहयता गर्न उहाँको शक्ति छ भन्ने भरोसाले भरिपूर्ण होउन् भनेर परमेश्वरले आशा गर्नुभएको थियो। दासत्वको जीवन बिताइरहेका इस्रायलीहरूको माझमा आफू उद्धारकर्ता वा मुक्तिदाता हुन् भनेर आफूलाई चिनाउनुभएको थियो।

“तर तिनीहरूलाई अझ धेरै र महान् सत्यहरू सिकाउन बाँकिनै थियो। अनगिन्ति मूर्तीपूजाहरूको बिचमा रहेर परमेश्वरको पवित्रता, आफ्ना हृदयका पापहरूको पाप, परमेश्वरको व्यवस्थालाई पालन गर्न असमर्थता र मुक्तिदाताको आवश्यकताको बारेमा तिनीहरूलाई सचमूचरूपमा ज्ञान थिएन। ती सबै तथ्यहरू सिकाउन बाँकि नै थियो।” एलेन जी हाइट, पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटस्, पृ. ३७१बाट रूपान्तरित।

“पापीहरूलाई दोषी ठहराउँदै परमेश्वरको व्यवस्था सीनै पहाडमा शक्ति प्रदर्शन गरेर परमेश्वरले दिनुभएको थियो। व्यवस्था वा दश आज्ञाले हाम्रो पापलाई देखाउँदछ, र हामी दोषलाई औँल्याउँदछ। तर व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञा आफैमा क्षमा दिन र मुक्ति दिने शक्ति छैन।” एलेन जी हाइटको टिप्पणी, द एसडिए बाइबल कमेन्टरी, ठेली ५, पृ. १०९४बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

क. वाचाहरू विपेश गरेर तोडिएका प्रतिज्ञाहरूको बारेमा सोचनुहोस्। तपाईंलाई दिएको प्रतिज्ञालाई कसैले

तोइछ भने तपाईंलाई कस्तो हुन्छ? मानिसले आफ्नो वचन राखदछ वा राख्दैन त्यसले केहि फरक पार्दछ र? जुन तरिकाबाट वाचा वा वचनवद्धता तोडिएतापनि त्यस व्यक्तिमाथि तपाईंको भरोसा राखिने मनस्थिति कस्तो हुन आउँछ? तर यथार्थमा भन्ने हो भने परमेश्वरको प्रतिज्ञामाथि भरपर्न तपाईंले कसरी सिक्नुहुन्छ?

- ख. परमेश्वरले दिनुभएको महत्त्वपूर्ण सत्यहरूलाई ओझेलोमा पार्न विभिन्न परिस्थिति र वातावरणहरूको ओझरो लाग्न सक्छ। तिनीहरूले हामीलाई खतरामा पार्न सक्दछ र तिनीहरूको प्रभावले पाउने मुक्तिलाई हामीले जोखिममा पार्न सक्दछौं। ती खतराहरू नकारात्मक प्रभावहरूलाई हामीले कसरी चिन्ने? तिनीहरूले हामीलाई प्रभाव नपारुन् भनेर हामीले कसरी सतर्कता अपनाउने?

सारांश: सीनै पहाडमा व्यवस्था दिइँदा परमेश्वरले अब्राहमलाई दिनुभएको वाचा हटाइएको थिएन। न त व्यवस्थाले प्रतिज्ञाका सुत्र वा महत्त्वपूर्ण नितिहरूलाई परिवर्तन गरेको छ। आफ्ना पापहरूको सत्य ज्ञान र अब्राहम र उनको भावी सन्ततीहरूलाई दिएको प्रतिज्ञालाई जानुन् भनेर मानिसहरूलाई व्यवस्था दिइएको थियो।

